ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 2009 *

Στην υπόθεση T-47/03 DEP,

Jose Maria Sison, κάτοικος Ουτρέχτης (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους J. Fermon, A. Comte, H. Schultz και D. Gürses, δικηγόρους,

αιτών,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους M. Βιτσεντζάτο και M. Bishop,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο αίτηση καθορισμού των εξόδων που πρέπει να αποδώσει το Συμβούλιο στον αιτούντα κατόπιν της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2007, Τ-47/03, Sison κατά Συμβουλίου (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood (εισηγητή), πρόεδρο, D. Šváby και E. Moavero Milanesi, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Φεβρουαρίου 2003, ο προσφεύγων, J. M. Sison, άσκησε προσφυγή με αντικείμενο αρχικώς, αφενός, τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2002/974/ΕΚ του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμ-

βρίου 2002, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και την κατάργηση της απόφασης 2002/848/ΕΚ (ΕΕ L 337, σ. 85), και, αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως.

2 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 28 Φεβρουαρίου 2003, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων με σκοπό, κυρίως, την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως 2002/974. Με διάταξη της 15ης Μαΐου 2003, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση αυτή διότι δεν πληρούνταν η περί του επείγοντος προϋπόθεση, επιφυλασσόμενος ως προς τα δικαστικά έξοδα.

3 Με διατάξεις της 16ης Ιουλίου και 22ας Οκτωβρίου 2003, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου έκανε δεκτή την παρέμβαση, αφενός, του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας υπέρ των αιτημάτων του Συμβουλίου και, αφετέρου, του Negotiating Panel of the National Democratic Front of the Philippines καθώς και των L. Jalandoni και F. Agcaoili και της M. C. Ledesma (στο εξής: Negotiating Panel και μέλη του) προς στήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος.

4 Εφόσον η αρχικώς προσβληθείσα με την προσφυγή αυτή πράξη καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε πλειστάκις, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, με πράξεις με τις οποίες εξακολούθησε το πάγωμα των κεφαλαίων του προσφεύγοντος και δόθηκε στον προσφεύγοντα η δυνατότητα αναδιατυπώσεως των αιτημάτων του ώστε να στραφούν κατά των πράξεων αυτών, το Πρωτοδικείο, με απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, T-47/03, Sison κατά Συμβουλίου (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, στο εξής: απόφαση Sison):

— ακυρώνει την απόφαση 2006/379/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2006, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001, για

τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2005/930/ΕΚ, στο μέτρο που αφορά τον προσφεύγοντα·

— απορρίπτει την αγωγή αποζημιώσεως·

— καταδικάζει το Συμβούλιο στα δικαστικά του έξοδα, καθώς και στα έξοδα του προσφεύγοντος, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

5 Με έγγραφο της 3ης Μαρτίου 2008, ο προσφεύγων διαβίβασε στο Συμβούλιο λεπτομερή έκθεση των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε για τη διαδικασία της κύριας δίκης και των ασφαλιστικών μέτρων, το συνολικό ποσό των οποίων ανέρχεται, κατά την άποψή του, σε 109 009,35 ευρώ.

6 Με έγγραφο της 4ης Ιουλίου 2008, το Συμβούλιο αμφισβήτησε το ποσό αυτό και πρότεινε να καταβάλει το ποσό των 45 000 ευρώ ως αποδοτέα έξοδα. Συναφώς, επικαλέστηκε τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Ιανουαρίου 2008, Τ-228/02 DEP, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου (δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, στο εξής: διάταξη OMPI).

7 Με έγγραφο της 7ης Ιουλίου 2008, ο προσφεύγων διαφώνησε με το προταθέν από το Συμβούλιο ποσό των εξόδων και το κάλεσε να προβεί σε πιο «εύλογη» προσφορά.

8 Με έγγραφο της 21ης Οκτωβρίου 2008, το Συμβούλιο δήλωσε ότι προτίθεται να καταβάλει στον προσφεύγοντα συνολικό ποσό 50 000 ευρώ.

9 Επειδή δεν κατέστη δυνατό να επιτευχθεί συμφωνία περί του ποσού των αποδοτέων εξόδων, ο προσφεύγων, με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία την 1η Δεκεμβρίου 2008, υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, την παρούσα αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 26 Ιανουαρίου 2009, το Συμβούλιο υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως αυτής.

11 Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει το Συμβούλιο να του καταβάλει, αφενός, βάσει των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε για τη διαδικασία της κύριας δίκης και των ασφαλιστικών μέτρων, το ποσό των 109 009,35 ευρώ, πλέον τόκων υπερημερίας 7 % ετησίως από της 3ης Μαρτίου 2008 μέχρι πλήρους αποπληρωμής, και, αφετέρου, βάσει των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε για την παρούσα διαδικασία, το ποσό των 2 000 ευρώ.

12 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο να καθορίσει το συνολικό ποσό των αποδοτέων εξόδων κατ' ανώτατο όριο σε 30 300 ευρώ.

Σκεπτικό

Επιχειρήματα των διαδίκων

13 Ο προσφεύγων προβάλλει, αφενός, το από 3 Μαρτίου 2008 έγγραφό του προς το Συμβούλιο, στο οποίο είχε επισυνάψει λεπτομερή έκθεση του συνόλου των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε, περιλαμβανομένων των δικηγορικών αμοιβών και των εξόδων δακτυλογραφήσεως, φωτοτυπιών, ταξιδίων, αλληλογραφίας, τηλεομοιοτυπιών και τηλεφωνημάτων. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι όλα αυτά τα έξοδα ήσαν απαραίτητα για την άμυνά του και υπολογίστηκαν ευλόγως. Εξάλλου, το Συμβούλιο δεν προέβαλε καμία ένσταση συναφώς.

14 Ο προσφεύγων προβάλλει, αφετέρου, το από 7 Ιουλίου 2008 έγγραφό του προς το Συμβούλιο, καθόσον σε αυτό αναφέρονται ορισμένες διαφορές μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και της υποθέσεως που οδήγησε στη διάταξη OMPI (στο εξής: υπόθεση OMPI).

15 Πρώτον, το Πρωτοδικείο δεν εκτίμησε σε 40 000, αλλά σε 50 000 ευρώ το συνολικό ποσό των αποδοτέων εξόδων στην υπόθεση OMPI, το δε Συμβούλιο καταδικάστηκε μόνο στα τέσσερα πέμπτα του ποσού αυτού. Ωστόσο, εν προκειμένω, το Συμβούλιο καταδικάστηκε στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

16 Δεύτερον, στην υπόθεση OMPI, το Πρωτοδικείο εκτίμησε το ποσό των εξόδων και διαφόρων παρεπομένων δαπανών σε 2 500 ευρώ ex aequo et bono, ελλείψει λεπτομερούς εκθέσεως των εξόδων αυτών. Ωστόσο, εν προκειμένω, ο προσφεύγων δικαιολόγησε προσηκόντως και λεπτομερώς το ποσό των 11 509,35 ευρώ που αξιώνει συναφώς.

17 Τρίτον, τα σχετικά με τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων δικαστικά έξοδα ανέρχονται εν προκειμένω σε 7 500 ευρώ, αντί για τα προταθέντα από το Συμβούλιο 5 000 ευρώ.

18 Τέταρτον, ήταν αναγκαίο, εν προκειμένω, να δημιουργηθεί επαγγελματική σχέση με τους δικηγόρους στις Φιλιππίνες, μεταξύ άλλων, για τη συλλογή των απαραίτητων για την άμυνα του προσφεύγοντος αποδεικτικών στοιχείων.

19 Πέμπτον, στην υπόθεση ΟΜΡΙ, παρενέβη μόνον το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, ενώ στην υπό κρίση υπόθεση δεν παρενέβη μόνον αυτό το κράτος μέλος αλλά και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και το Negotiating Panel και τα μέλη του. Επιπλέον, οι δύο τελευταίοι παρεμβαίνοντες συμμετείχαν πολύ ενεργά στη διαδικασία.

20 Έκτον, τέλος, στην υπόθεση ΟΜΡΙ το Πρωτοδικείο επισήμανε (σκέψη 66 της διατάξεως) ότι το δικόγραφο της προσφυγής αποτελούνταν μόνον από 19 σελίδες, οι δε περισσότερες από τις μισές αποτελούνταν από αλυσιτελή στοιχεία. Οι επικρίσεις αυτές δεν αφορούν την παρούσα υπόθεση, όπου αναπτύχθηκε επιπροσθέτως και διαφορετική επιχειρηματολογία.

21 Εν πάση περιπτώσει, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, ελλείψει οποιασδήποτε συγκεκριμένης αμφισβητήσεως της λεπτομερούς εκθέσεως των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε, η αναλογία μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και της υποθέσεως ΟΜΡΙ δεν μπορεί να θεωρηθεί καθοριστικό επιχείρημα.

22 Εξάλλου, ο προσφεύγων φρονεί ότι το Πρωτοδικείο πρέπει να υποχρεώσει το Συμβούλιο να του καταβάλει τόκους υπερημερίας προς 7 % ετησίως από τις 3 Μαρτίου 2008 μέχρι πλήρους αποπληρωμής.

23 Τέλος, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η παρούσα αίτηση αποτελεί συνέπεια της μη εύλογης συμπεριφοράς του Συμβουλίου και, επομένως, τα πρόσθετα δικαστικά έξοδα μπορούν να εκτιμηθούν ex aequo et bono σε 2 000 ευρώ.

24 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι το ποσό των δικαστικών εξόδων που αξιώνει ο προσφεύγων είναι υπερβολικό σε σχέση με το επιδικασθέν από το Πρωτοδικείο στην υπόθεση OMPI ποσό.

25 Ειδικότερα, το Συμβούλιο αμφισβητεί τις προβαλλόμενες διαφορές μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και της υποθέσεως OMPI και υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι, προκειμένου για τη διαδικασία της κύριας δίκης, οι δικηγόροι του προσφεύγοντος είχαν αντικειμενικώς τον ίδιο φόρτο εργασίας με τους δικηγόρους της προσφεύγουσας στην υπόθεση OMPI. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι στη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων και στη διαδικασία της κύριας δίκης υπήρξαν σημαντικές επαναλήψεις επιχειρημάτων. Συνεπώς, το ποσό των εξόδων που αφορούν τη διαδικασία αυτή είναι σχετικώς χαμηλό και δεν πρέπει να υπερβαίνει τα 5 000 ευρώ.

26 Όσον αφορά την εφαρμοστέα εν προκειμένω τιμή των δικηγορικών αμοιβών, το Συμβούλιο επισημαίνει ότι οι δικηγόροι του προσφεύγοντος εφάρμοσαν συγκεκριμένα ωριαία αμοιβή 150 ευρώ. Κατά την άποψη του Συμβουλίου, εν προκειμένω πρέπει να ληφθεί υπόψη αυτή η ωριαία αμοιβή, αντί της αμοιβής των 250 ευρώ που κρίθηκε εύλογη στην υπόθεση OMPI.

27 Τέλος, προκειμένου για τα δικαστικά έξοδα και τις διάφορες παρεπόμενες δαπάνες, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το ποσό τους δεν πρέπει να υπερβεί το ποσό των 2 500 ευρώ που επιδίκασε το Πρωτοδικείο στην υπόθεση OMPI.

28 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, το Συμβούλιο φρονεί ότι το συνολικό ποσό των αποδοτέων εν προκειμένω εξόδων πρέπει να καθορισθεί σε 30 300 ευρώ, σύμφωνα με τον ακόλουθο υπολογισμό:

— διαδικασία της κύριας δίκης: (190 ώρες x 150 ευρώ = 28 500 ευρώ) – 1/5 = 22 800 ευρώ

— διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων: 5 000 ευρώ

— διάφορες παρεπόμενες δαπάνες: 2 500 ευρώ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

29 Κατά το άρθρο 92, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας:

«Αν γεννηθεί αμφισβήτηση σχετικά με τα έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν, το Πρωτοδικείο αποφαίνεται με διάταξη που δεν υπόκειται σε ένδικο μέσο, κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου διαδίκου και αφού ο αντίδικος υποβάλει τις παρατηρήσεις του.»

30 Κατά το άρθρο 91, στοιχείο β΄, του Κανονισμού Διαδικασίας, θεωρούνται ως δυνάμενα να αναζητηθούν έξοδα «τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της δίκης, και ιδίως τα έξοδα μετακινήσεως και διαμονής και η αμοιβή των εκπροσώπων, συμβούλων ή δικηγόρων». Από τη διάταξη αυτή απορρέει ότι τα δυνάμενα να αναζητηθούν έξοδα περιορίζονται, αφενός, σ' αυτά που έχουν γίνει στο πλαίσιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας και, αφετέρου, σ' αυτά που υπήρξαν απαραίτητα για τον σκοπό αυτόν (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 28ης Ιουνίου 2004, Τ-342/99 DEP, Airtours κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-1785, σκέψη 13 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

31 Κατά πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν έχει την ευχέρεια να καθορίζει τις οφειλόμενες από τους διαδίκους στους δικούς τους δικηγόρους αμοιβές αλλά να προσδιορίζει το ποσό μέχρι το ύψος του οποίου μπορούν να αποδίδονται οι αμοιβές αυτές από τον καταδικασθέντα στα δικαστικά έξοδα διάδικο. Αποφαινόμενο επί της αιτήσεως καθορισμού των εξόδων, το Πρωτοδικείο δεν οφείλει να λαμβάνει υπόψη το εθνικό τιμολόγιο σχετικά με τις αμοιβές των δικηγόρων ούτε ενδεχόμενη σχετική συμφωνία μεταξύ του ενδιαφερομένου διαδίκου και των εκπροσώπων ή συμβούλων του (βλ. προαναφερθείσα διάταξη Airtours κατά Επιτροπής, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

32 Κατά πάγια, επίσης, νομολογία, ελλείψει σχετικών με τιμές κοινοτικών διατάξεων, το Πρωτοδικείο οφείλει να εκτιμά ελευθέρως τα δεδομένα της υποθέσεως, λαμβάνοντας υπόψη το αντικείμενο και τη φύση της διαφοράς, τη σημασία της υπό το πρίσμα του κοινοτικού δικαίου καθώς και τις δυσχέρειες της υποθέσεως, τον όγκο της εργασίας που η ένδικη διαδικασία προκάλεσε στους παρεμβάντες εκπροσώπους και συμβούλους καθώς και τα οικονομικά συμφέροντα που η διαφορά αντιπροσώπευε για τους διαδίκους (βλ. προαναφερθείσα διάταξη Airtours κατά Επιτροπής, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Το ποσό των εν προκειμένω αποδοτέων εξόδων πρέπει να εκτιμηθεί σε σχέση με τα στοιχεία αυτά.

34 Συναφώς, επιβάλλεται εισαγωγικώς η διαπίστωση ότι η υπό κρίση υπόθεση έχει πολλές ομοιότητες με την υπόθεση OMPI, είτε ως προς το οικονομικό συμφέρον που είχαν για τους προσφεύγοντες αντιστοίχως οι δύο διαφορές (διάταξη OMPI, σκέψη 51) είτε ως προς το αντικείμενο και τη φύση των διαφορών αυτών, τη σημασία τους υπό το πρίσμα του κοινοτικού δικαίου ή των δυσχερειών καθεμίας υποθέσεως (διάταξη OMPI, σκέψεις 52, 53, 55 και 58). Πολλά νομικά ζητήματα που έκρινε το Πρωτοδικείο είναι εξάλλου κοινά με τις σκέψεις της αποφάσεως Sison και της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2006, σ. II-4665), που εκδόθηκε στην υπόθεση OMPI. Περαιτέρω, στην περίπτωση του προσφεύγοντος δεν ισχύει το δεδικασμένο της τελευταίας αυτής αποφάσεως, η οποία εκδόθηκε έξι μήνες σχεδόν μετά την ακροαματική διαδικασία στην υπό κρίση υπόθεση.

35 Συνεπώς, η εν λόγω υπόθεση OMPI πρέπει προφανώς να χρησιμεύσει ως πλαίσιο αναφοράς για την εκτίμηση του ποσού των αποδοτέων εν προκειμένω εξόδων.

36 Όσον αφορά τον φόρτο εργασίας των εκπροσώπων του προσφεύγοντος λόγω της ένδικης διαδικασίας, από τη λεπτομερή έκθεση των εξόδων που επισυνάπτεται με το από 3 Μαρτίου 2008 έγγραφο του προσφεύγοντος προς το Συμβούλιο προκύπτει ότι ο συνολικός αριθμός ωρών εργασίας, για τις οποίες ζητείται η καταβολή αμοιβής, με ενιαίο ωριαίο συντελεστή 150 ευρώ, ανέρχεται σε 650 (553 ώρες παροχής δικηγορικής εργασίας, στις οποίες προστίθενται 97 ώρες διαβουλεύσεων με τους Φιλιππινέζους δικηγόρους του προσφεύγοντος).

37 Μολονότι αυτές οι ώρες εργασίας είναι προφανώς δικαιολογημένες προσηκόντως από λογιστικής απόψεως, απόκειται εντούτοις στον κοινοτικό δικαστή να λάβει κυρίως υπόψη του τον συνολικό αριθμό ωρών εργασίας που δύνανται να απαιτούνται αντικειμενικώς για την ένδικη διαδικασία, ανεξαρτήτως του αριθμού των δικηγόρων μεταξύ των οποίων κατανέμονται οι παρασχεθείσες υπηρεσίες (βλ. διάταξη OMPI, σκέψη 59 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι τα προβληθέντα νέα σημαντικά νομικά ζητήματα και το οικονομικό ενδιαφέρον της διαφοράς δικαιολογούν το ότι απαιτήθηκε σημαντικός φόρτος εργασίας των δικηγόρων του προσφεύγοντος (διάταξη OMPI, σκέψη 60).

39 Ωστόσο, ενόψει των διευκρινίσεων που προσκόμισαν οι διάδικοι, το Πρωτοδικείο δεν δύναται να κρίνει ότι, για την ενώπιόν του διεξαχθείσα διαδικασία, το απαιτούμενο αντικειμενικώς κόστος ανέρχεται σε ποσό 97 500 ευρώ που αντιστοιχεί στις προβαλλόμενες 650 ώρες εργασίας δικηγόρων.

40 Κατά πρώτον, μολονότι από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι δικηγόροι του προσφεύγοντος κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν σημαντικό φόρτο εργασίας για την ένδικη διαφορά, ο συνολικός αριθμός ωρών εργασίας, για τις οποίες ζητείται η καταβολή αμοιβής, είναι προφανώς εξαιρετικά υψηλός σε σχέση με τον αριθμό ωρών που κρίθηκε προσήκων στην υπόθεση OMPI.

41 Συγκεκριμένα, με τη διάταξη OMPI (σκέψη 70), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, για τον υπολογισμό των απαιτούμενων δικηγορικών αμοιβών, στην καταβολή των οποίων υποβλήθηκε ο προσφεύγων για τη διαδικασία, για την ένδικη διαφορά απαιτήθηκαν αντικειμενικώς, κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας, 150 ώρες εργασίας έμπειρου δικηγόρου, αμειβόμενου με ωριαία αμοιβή 250 ευρώ, και, κατά την προφορική διαδικασία, 40 ώρες του ίδιου δικηγόρου.

42 Επισημαίνεται επίσης ότι αυτές οι 190 ώρες εργασίας υπολογίστηκαν για το σύνολο της προσφυγής, περιλαμβανομένης της αιτήσεως ακυρώσεως της κοινής θέσεως και

της αγωγής αποζημιώσεως, οι οποίες απορρίφθηκαν αμφότερες ως απαράδεκτες, λόγος για τον οποίο το Συμβούλιο καταδικάστηκε μόνο στα τέσσερα πέμπτα των δικαστικών εξόδων της προσφεύγουσας.

43 Κατά δεύτερον, οι προβαλλόμενες από τον προσφεύγοντα διαφορές μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και της υποθέσεως OMPI δεν είναι τέτοιας φύσεως ώστε να οδηγήσουν το Πρωτοδικείο σε ουσιαστικώς διαφορετική κρίση εν προκειμένω.

44 Πρώτον, όσον αφορά τον πρόσθετο φόρτο εργασίας που προκάλεσε εν προκειμένω η διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, η αξιολόγησή του από τον προσφεύγοντα σε 50 ώρες (που αντιστοιχεί σε πρόσθετες αμοιβές 7 500 ευρώ) είναι προφανώς υπερβολική, λαμβανομένης υπόψη της σημαντικής επαναλήψεως επιχειρημάτων, που επισήμανε το Συμβούλιο και επιβεβαιώθηκε από τη σύγκριση των αντιστοίχων δικογράφων της διαδικασίας αυτής και της διαδικασίας της κύριας δίκης.

45 Δεύτερον, όσον αφορά την ανάγκη στην οποία περιήλθε ο προσφεύγων, εν προκειμένω, να ζητήσει τις υπηρεσίες αλλοδαπών δικηγόρων, συγκεκριμένα Φιλιππινέζων, ορθώς το Συμβούλιο επισημαίνει ότι, και στην υπόθεση OMPI, η προσφεύγουσα ζήτησε τις υπηρεσίες Άγγλων δικηγόρων για να ληφθεί υπόψη η διαδικασία της οποίας αποτελούσε αντικείμενο η OMPI στο Ηνωμένο Βασίλειο.

46 Τρίτον, όσον αφορά τον μεγαλύτερο αριθμό παρεμβαινόντων στην υπό κρίση υπόθεση και την ενεργό συμμετοχή τους στη διαδικασία, ορθώς επίσης το Συμβούλιο τονίζει, αφενός, ότι ο προσφεύγων απάντησε στα υπομνήματα παρεμβάσεως των Κάτω Χωρών και του Ηνωμένου Βασιλείου με τις ίδιες σύντομες γραπτές παρατηρήσεις προβάλλοντας τα ίδια επιχειρήματα και, αφετέρου, ότι, με τις παρατηρήσεις αυτές, απλώς δέχθηκε την παρέμβαση του Negotiating Panel και των μελών του προς στήριξη των αιτημάτων του.

47 Τέταρτον, όσον αφορά τις ποσοτικές, και ιδίως ποιοτικές, διαφορές των γραπτών υπομνημάτων του προσφεύγοντος στην υπό κρίση υπόθεση και της προσφεύγουσας στην υπόθεση ΟΜΡΙ (βλ., συναφώς, διάταξη ΟΜΡΙ, σκέψη 66), είναι αληθές ότι το εισαγωγικό δικόγραφο είναι πιο εμπεριστατωμένο στην υπό κρίση υπόθεση απ' ό,τι στην υπόθεση ΟΜΡΙ. Πέραν αυτού, τα λοιπά γραπτά δικόγραφα είναι συγκρίσιμα ποσοτικώς και ουσιαστικώς, και στις δύο υποθέσεις προέκυψαν ανάλογα διαδικαστικά ζητήματα, ανεξαρτήτως του αν επρόκειτο για την έγγραφη ή την προφορική διαδικασία.

48 Κατά τρίτον, μολονότι είναι αληθές ότι η καταβολή ωριαίας αμοιβής 150 ευρώ που ζητεί ο προσφεύγων είναι προφανώς εύλογη σε σύγκριση με τις αμοιβές 200, 300 και 500 ευρώ που ζήτησε η προσφεύγουσα στην υπόθεση ΟΜΡΙ (διάταξη ΟΜΡΙ, σκέψη 64), ωστόσο η καταβολή της αμοιβής αυτής μπορεί να θεωρηθεί προσήκουσα για τις υπηρεσίες αρμόδιου και έμπειρου επαγγελματία, ικανού να εργασθεί αποτελεσματικά και τάχιστα. Ωστόσο, αυτή η διαφορά συντελεστή θα ληφθεί εν προκειμένω υπόψη για την αξιολόγηση του συνολικού αριθμού των απαιτούμενων ωρών εργασίας για την ένδικη διαδικασία.

49 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να θεωρηθεί, για τον υπολογισμό των απαραίτητων δικηγορικών αμοιβών στην καταβολή των οποίων υποβλήθηκε ο προσφεύγων για τη διαδικασία της κύριας δίκης και τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, ότι για την ένδικη διαδικασία απαιτήθηκαν αντικειμενικώς, κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας, 160 ώρες εργασίας έμπειρου δικηγόρου, η αμοιβή του οποίου, με την ισχύουσα ωριαία τιμή των 150 ευρώ την οποία το Πρωτοδικείο κρίνει προσήκουσα εν προκειμένω, πρέπει να εκτιμηθεί σε 24 000 ευρώ (150 επί 160). Περαιτέρω, μπορεί να θεωρηθεί ότι για την ένδικη διαδικασία απαιτήθηκαν αντικειμενικώς, κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, 50 ώρες εργασίας του ιδίου δικηγόρου, η αμοιβή του οποίου πρέπει επομένως να εκτιμηθεί σε 7 500 ευρώ.

50 Στα ποσά αυτά πρέπει να προστεθούν οι διάφορες παρεπόμενες δαπάνες, για τις οποίες το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι δεν πρέπει να υπερβούν το ποσό των 2 500 ευρώ που καθορίστηκε ex aequo et bono από το Πρωτοδικείο στην υπόθεση OMPI, το οποίο όμως ανέρχεται, σύμφωνα με τη λεπτομερή έκθεση εξόδων που επισυνάπτεται στο από 3 Μαρτίου 2008 έγγραφο του προσφεύγοντος, σε 11 509,35 ευρώ.

51 Συναφώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να γίνουν δεκτά ως αποδοτέα έξοδα το σύνολο των εξόδων δακτυλογραφήσεως, φωτοτυπιών, αλληλογραφίας, τηλεομοιοτυπιών και τηλεφωνημάτων, εφόσον προκύπτει ότι δικαιολογούνται προσηκόντως από την εν λόγω έκθεση εξόδων και έχουν εκτιμηθεί ευλόγως.

52 Αντιστρόφως, πρέπει να απαλειφθούν από τα έξοδα ταξιδίου τα έξοδα σχετικά με εννέα ταξίδια των δικηγόρων του προσφεύγοντος από τις Βρυξέλλες στην Ουτρέχτη, ποσού 1 620 ευρώ, τα σχετικά με δύο ταξίδια του προσφεύγοντος από την Ουτρέχτη στο Λουξεμβούργο, ποσού 760 ευρώ, και τα σχετικά με ένα ταξίδι των δικηγόρων του προσφεύγοντος από τις Βρυξέλλες στο Λουξεμβούργο, ποσού 218 ευρώ. Συγκεκριμένα, ούτε τα έξοδα μετακινήσεως στα οποία υποβλήθηκε ένας δικηγόρος για να συναντήσει προσωπικώς τον πελάτη του στον τόπο διαμονής του (βλ., σχετικώς, διάταξη του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1994, C-107/91 DEP, ENU κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 23), ούτε αυτά στα οποία υποβλήθηκε ο προσφεύγων για να παραστεί στη συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, χωρίς να ζητηθεί η παρουσία του από το Πρωτοδικείο ή να επιβληθεί από τις περιστάσεις [βλ., σχετικώς, διατάξεις του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1981, 24/79 DEP, Oberthür κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2229, σκέψεις 2 και 3, και της 16ης Δεκεμβρίου 1999, C-137/92 DEP, Hüls κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 21 και 22 διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1998, T-85/94 DEP και T-85/94 OP-DEP, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2667], ούτε αυτά στα οποία υποβλήθηκε ο δικηγόρος ενός διαδίκου μετά την αποπεράτωση της προφορικής διαδικασίας, μεταξύ άλλων, για να παραστεί προσωπικώς στη δημοσίευση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου στο Λουξεμβούργο (βλ., συναφώς, διάταξη του Δικαστηρίου της 6ης Ιανουαρίου 2004, C-104/89 DEP, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-1, σκέψεις 48 έως 50), θεωρούνται, κατ' αρχήν, απαραίτητα για τους σκοπούς της διαδικασίας.

53 Κατά συνέπεια, το συνολικό ποσό των αποδοτέων εξόδων και παρεπομένων δαπανών ανέρχεται σε 8 911,35 ευρώ.

54 Κατόπιν των προεκτεθέντων, σύμφωνα με ορθή εκτίμηση, τα αποδοτέα έξοδα καθορίζονται σε 41 000 ευρώ.

55 Δεδομένου ότι για το ποσό αυτό λαμβάνεται υπόψη το σύνολο των στοιχείων της υποθέσεως μέχρι τον χρόνο δημοσιεύσεως της παρούσας διατάξεως, παρέλκει να αποφανθεί χωριστά το Πρωτοδικείο επί των εξόδων στα οποία υποβλήθηκαν οι διάδικοι λόγω της παρούσας διαδικασίας (βλ., σχετικώς, προαναφερθείσα διάταξη Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 87) ή επί του αιτήματος καταβολής τόκων υπερημερίας (διατάξεις του Δικαστηρίου ENU κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 26, και της 6ης Νοεμβρίου 1996, C-220/91 P-DEP, Preussag Stahl κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 11 διάταξη του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 2009, T-58/05 DEP, Centeno Mediavilla κ.λπ. κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 43).

56 Κατά τα λοιπά, λαμβανομένου υπόψη του αποτελέσματος της παρούσας διατάξεως, δεν πρέπει να αυξηθεί το ποσόν των αποδοτέων εξόδων με την προσθήκη ποσού αφορώντος την παρούσα διαδικασία καθορισμού των δικαστικών εξόδων (βλ., σχετικώς, προαναφερθείσα διάταξη Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 88).

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (έβδομο τμήμα)

διατάσσει:

Το συνολικό ποσό των εξόδων το οποίο οφείλει να αποδώσει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στον Jose Maria Sison καθορίζεται σε 41 000 ευρώ.

Λουξεμβούργο, 2 Ιουνίου 2009.

Ο Γραμματέας

E. Coulon

Ο Πρόεδρος

N. J. Forwood